

EXPUNERE DE MOTIVE

În România anului 2013, nivelul protecției sociale a persoanelor vârstnice încă se află sub nivelul european. Starea materială precară a unei părți însemnate a populației cere o intervenție masivă din partea statului, îndeosebi în ceea ce privește îmbunătățirea condițiilor de viață din instituțiile de asistență socială. Din păcate, structurile de profil naționale, județene sau locale cât și organizațiile non-guvernamentale care vin în ajutorul celor care fac parte din această categorie încă se manifestă sovăielnic comparativ cu nevoile existente.

La finalul anului trecut, în România existau aproape 5,5 milioane de pensionari iar în prezent, unul din șapte români are peste 65 de ani. În lipsa unei îmbunătățiri rapide a natalității, unul din cinci români va avea peste 65 de ani în anul 2030, iar în 2060 raportul va ajunge la unul din trei. Literatura de specialitate menționează că 3 la sută din persoanele de peste 60 de ani se pot găsi în situație de dependență, precum și faptul că din 35 de persoane vârstnice dependente, 10 sunt în situația de pierdere accentuată a autonomiei.

La acest moment, asistența socială pentru persoanele vârstnice este reglementată prin Legea nr. 17/2000, republicată, modificată și completată, și are în vedere, în primul rând, evaluarea persoanelor vârstnice care necesită sprijin. Deși această lege a intrat în vigoare încă din anul 2000, până în prezent s-a putut remarca o slabă dezvoltare a serviciilor pentru vârstnici comparativ cu alte categorii defavorizate, cum ar fi copii sau persoanele cu handicap și o insuficientă dezvoltare a structurilor la nivelul autorităților publice. Poate cel mai important lucru este faptul că, așa cum s-a observat de-a lungul timpului, legea prezintă o serie de lipsuri și carențe majore deoarece nu acoperă întreaga problematică a persoanelor de vârstă a treia, iar prevederile sale nu sunt puse în aplicare corespunzător.

Ansamblul serviciilor sociale pentru persoanele vârstnice prevăzute în legislația actuală, sunt relativ puține, atât ca varietate cât și ca număr. De cele mai multe ori, aceste servicii sunt promovate de organizații non-guvernamentale sau de biserici sau culte religioase, în condițiile în care serviciile publice, preponderent rezidențiale, sunt, în general, asimilate celor pentru persoane cu handicap.

O altă problemă semnificativă este și lipsa serviciilor pentru aceste persoane în mediul rural. Dacă în mediul urban, datorită dezvoltării ONG-urilor, accesul este mai facil la sursele de finanțare, în mediul rural mijloacele necesare ajutorării acestora lipsesc aproape cu desăvârșire.

În vederea asigurării finanțării serviciilor de îngrijire, în special la domiciliu, prezenta propunere legislativă privind protecția drepturilor persoanelor vârstnice propune introducerea a două măsuri majore: instituirea unei prestații de dependență și creditarea serviciilor de îngrijire acordate persoanelor vârstnice.

Prestația de dependență se va acorda în baza veniturilor persoanei, respectiv venitului pe membru de familie de până la nivelul pensiei medii și va avea valori diferite, în funcție de gradul de dependență și în funcție de îngrijirile asigurate: la domiciliu, în centre de zi sau rezidențiale. Titularul prestației de dependență va fi persoana vârstnică evaluată și încadrată într-un grad de dependență de către o comisie specializată.

În ceea ce privește creditarea serviciilor de îngrijire, această măsură a fost propusă pentru asigurarea cheltuielilor de întreținere și a serviciilor acordate la domiciliu, în centre de zi sau rezidențiale. Creditarea se va realiza pe baza unui contract încheiat între autoritatea publică și persoana vârstnică sau reprezentantul legal al acesteia.

În concluzie, consider absolut necesară și benefică această modificare de ordin legislativ, care corectează toate deficiențele legislației actuale și promovează măsuri adecvate destinate persoanelor vârstnice care vor permite acestora să rămână membri deplin ai societății, să dispună de resurse suficiente pentru o existență decentă, să poată participa activ la viața publică, să ducă o existență independentă și să dispună de serviciile de îngrijire necesare în funcție de nevoile individuale.

Inițiator,

Deputat PDL Petru Movilă

